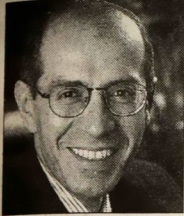

Ecevit neden ve neye teslim oldu?

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Bu soruyu Ecevit'in KHK konusundaki akıl almaz ısrarını düşünerek soruyorum. Cevabını da hemen vereyim. İç devlete ve milliyetçiliğe, dolayısıyla da Avrupa karşıtlığına!

Her şeyden önce KHK'nın ne anlama geldiğini bir daha hatırlayalım. Amacı ne olursa olsun, KHK konusunda Ecevit'in gidip sığındığı tek şey, böyle bir adım atılmasını MGK'nın istemiş olması. Açıkçası, KHK, bir anayasal kurum olan MGK'nın devlete ne yapması gerektiğini 'dikte etmesinden' kaynaklanan bir durumdur. Yani, lafı dolaştırmadan söyleyelim: Gereğesi ne olursa olsun, KHK'nın 'vücut bulması' askeriyenin sivillere, seçilmişlere dayatmasıdır. Ecevit de, mantığı kendi içinde saklı olan bu süreci benimsemiş, kendi meşhur ettiği tabirle, 'içine sindirmiştir.' (Sanki 'dışına sindirmek' diye bir şey olabilir mi gibi...) Her şeyin başlangıcı olan ilk 'teslimiyet' aşaması budur.

Bu şaşkınlık verici ve vahim bir tablo. Şu sıralarda Cumhurbaşkanı'nın kararnameyi imzalamayarak

yarattığı fiili durum tartışılıyor. Oysa asıl tartışılması gereken bu! Ayrıca bu olgu, yakın tarihimizde 28 Şubat süreci diye bilinen gerçeğin öyle sıradan, kolaylıkla geçiştirilecek, hafif bir şey olmadığını da gösteriyor. Öyleyse geriye dönüp yeniden, tartışmayı devlet-siviller-demokrasi ekseninde tartışmak gerekir. O da gelir milliyetçilik konusunda düşümlenir.

Çünkü, Ecevit'in, 'kapalı' ya da 'iç' devlete teslim oluşu hem bugüne kadar daima saklı, örtülü tuttuğu ama kendisi için daima yol gösterici olmuş devletçi-milliyetçi çizgisinin bir sonucudur, hem de onu netleştirmiştir.

Şundan kimsenin şüphesi olmasın: Ecevit, 1970'lerde kontrgerillaya karşı çıkarken de, Kıbrıs'a çıkarma emri verirken de, 'Ortanın Solu'nu savunurken de, demokratik solculuğunu sosyal demokrasiden dikkatle ayırırken de aslında meşruiyetçi, fakat devletçi-milliyetçi bir çizgidedir. Bunda kınanacak bir şey yok; yerinilecek bir şey de yok. Çünkü, Türkiye'deki meşru solculuğun da hatta sağcılığın da çizgisi aslında Fransa'daki de Gaulle'cü çizgidir. (Bu iki anlayışın birbirine ne kadar benzediğini eğer de Gaulle'ün en yakını Andre Malraux'nun onu anlattığı 'Devrilmiş Çınarlar' isimli kitabından okumak istemiyorsanız, zamanında

Malraux'ya da karşı çıkmış olan eski 'devrimci militan' Regis Debray'ın yazdığı 'Charles De Gaulle' isimli kitabından izleyebilirsiniz.) O nedenle Ecevit aslında kendi iç mantığını sürdürüyor. Tek sorun, Ecevit'in yuvarlandığı bu eğik düzlemin onun gidişini büsbütün hızlandırarak işlerin meşruiyetçi yanını da artık ihmal ettirmesidir.

Şimdi, bu sürecin neyin üstüne kapandığını ve Ecevit'in bu tutumuyla aslında neyi teslim ettiğini söyleyeyim: AB süreci! Hayatı boyunca Avrupa'yla rahatsız bir ilişki olmuş, gene milliyetçi bir yaklaşımla Avrupa'ya karşı daima çekinceler göstermiş, ona uzak durmuş Ecevit, bu kararnamede ısrar ederek demokratik sivil otoriteyi iç devlete teslim etmek suretiyle o süreci de sona erdirmiştir. Geçen yıldan bu yana devam eden tartışma da böylece bitmiş, Avrupa tartışmalarında ona karşı olanlar Ecevit'i teslim alarak kazanmıştır. Kendi içine kapalı devlet, demokrasi noktasında gevşemeyi ve dışı açılmayı öngören tutumları böylece elinin tersiyle itmektedir.

Çabası, işin asıl demokratik mantığını değil, normatif hukuk içindeki usul şartlarını tartışmak olan Cumhurbaşkanı'nın tavrını bir yana bırakıp, meseleye buradan bakmak daha yararlı ve üretken değil mi? Malum bir tren daha kaçıyor, bir kuşak daha yitiyor!